

τὸ δταν συμβαίνει "Ανοιξη, σὲ κανέναν ἀγροτικό δρόμο. Παρατηρῶ ὅτι ὅποτε ἀντίκρισα τέτοιο θέαμα ξεράθηκα κυριολεκτικά στὰ γέλοια. Τοὺς ἐπαγγελματικούς σκύλους, τοὺς ἀντιπαθῶ.

Εἰς τὸ ἐρχόμενον :

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΗΜΕΡΩΜΕΝΟΥ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΥ
ΕΞ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΤΕΡΑΝ ΤΟΥ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ (ΤΗΝ ΑΓΡΙΑΝ)

ὑπὸ
ἐνὸς Φυσιολάτρου καὶ Ζωοφίλου

Εἰς τὸ ἐρχόμενον
Μὲ φιλικὰ αἰσθήματα
Ν. Καχτίτσης

(l' animal féroce de la Littérature grecque)

Υ. Ρ. * Τὸ ὅτι σᾶς γράφω, δὲν σημαίνει ὅτι δεσμεύεσθε κατὰ τίποτα, καὶ ὅτι εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ μοῦ γράφετε κι' ἐσεῖς. Τὸ οἰκονομικὸ μέλλον, ἀδέδαιον. Οἱ μελαγχολίες μου εἶναι ὀξύτατης μορφῆς. Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιά νὰ με συγκινεῖ, ἢ πού νὰ μοῦ δίνει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔρθουν καὶ καλλίτερες ἡμέρες. Περιμένω ἀπὸ τὸ Saskatchewan ἓνα φίλο μου ψυχίατρο, φίλο ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ, πού θὰ καθίσει ἐδῶ 2 ἐβδομάδες.

15

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΑΛΙΑ ΚΑΧΤΙΤΣΗ

3 Ἰανουαρίου 1967

Πολυαγαπητὴ μου ἀδερφή Ἀμαλία, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Λυπᾶμαι γι' αὐτὴ τὴ καθυστέρηση (γιὰ μιά ἀκόμη φορά!) ἀλλὰ σᾶς διαβεβαιώνουμε πὼς δὲν ἦταν ἐπειδὴ σᾶς ξεχάσαμε, παρὰ ἦταν οἱ διάφορες καθημερινότητες, ὁ Θωμᾶς, τὸ «ἄλλο» ζήτημα, καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ δικαστικοὶ καὶ μόνον μοῦ πῆραν μέρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ ξεμπερδέψω — μὲ τὶς Χριστουγεννιάτικες κάρτες! — οἱ ὁποῖες ἦταν κάπου 100 τὸν ἀριθμόν. Θὰ μοῦ πεῖς : Μία κάρτα ἀκόμα δὲν πείραζε. Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ κάτι τὸ ἓνα κάτι τὸ ἄλλο, φεύγει ὁ καιρὸς καὶ ἡ ὄρεξη μαζί. Διάφοροι γνωστοὶ ἐδῶ, μᾶς στείλανε τουλάχιστον 50 κάρτες — ἀλλὰ δὲ στείλαμε οὔτε μία σ' αὐτούς. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἴδεις τί τυπικοὶ καὶ εὐγενικοὶ εἶναι ὀρισμένοι ἄνθρωποι ἐδῶ, σοῦ λέω ὅτι σχεδὸν ὅλοι οἱ δικαστὲς μοῦ ἀπαντήσανε, καὶ μερικοὶ φτάσανε στὸ σημεῖο νὰ μοῦ στείλουνε γράμματα ὁλόκληρα. Εἰδικότερα ἓνας, στὸν ὁποῖο ἔγραφα ὥραία λόγια γιὰ τὸ ἀξίζουμε μὲ τὸ παραπάνω, (γιὰτὶ πρόκειται, ὄχι μόνον γιὰ δικαστὴ περιοπῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄνθρωπο μὲ ἀνώτερα αἰσθήματα), μοῦ ἔγραψε ὅτι «δὲν τοῦ ἀξίζουν τὰ ἄνθρωπα λόγια πού τοῦ ἔγραφα, γιὰτὶ εἶναι ἓνας κοινὸς ἄνθρωπος, κ.λ.π. κ.λ.π.!!

Σὲ σκλαβώνουν ἢ δὲ σὲ σκλαβώνουν κάτι τέτοιοι ἄνθρωποι; Ἡἕρα καὶ στὸ χωριό μου τέτοια!! Τελευταία, ἔπειτα ἀπὸ μιά κακοήθη ἐνέργεια ἐνὸς Ρουμάνου τὴν καταγωγὴν, ἐπέρασα μερικὲς πικρὲς στιγμές. Ἀλλὰ σὲ ζήτημα ὥρῶν ξεσηκώθηκαν οἱ δικαστὲς ὅλοι καὶ εἶπαν τὰ καλλίτερα λόγια γιὰ τὸ ἦθος μου, τὴν πολυμάθειά μου, κ.λ.π. Εἰδικότερα, ἓνας γεροντάκος — ὁ ὁποῖος κάθε πρωὶ μὲ κυνηγάει στὸ δρόμο γιὰ νὰ μοῦ πεῖ καλημέρα — ἔβγαλε ὁλόκληρο λόγο ἐνώπιον π λ ἡ-

ρ ου ς τοῦ δικαστηρίου, ἐξυμνώντας με. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, μαθαίνω ὅτι ἔσπασε τὸ πόδι του ὅπως περπατοῦσε στὸ δρόμο. Πάει ἀμέσως ἡ Θάλεια σ' ἓνα ἀνθωπολεῖο, καὶ τοῦ ἀγοράζει μιὰ θαυμασία γλάστρα μὲ ἀνθισμένα κυκλάμινα καὶ μὲ μερικὰ μπουμπούκια, καὶ μ' ἓνα ὠραῖο γράμμα τοῦ τὰ στείλαμε. Ἐκεῖ νὰ ἴδεις τὶ συγκινητικὸ γράμμα μᾶς ἦρθε ἀμέσως ἀπὸ τὸ θαυμασίον αὐτὸ ἄνθρωπο.

Πάω σὲ ἄλλο θέμα. Τὴν παραμονὴ τῆς Κύπρου, εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν Ὅθωνα νὰ κλαίει, πρᾶγμα ποῦ μὲ ἔκανε νὰ ξυπνήσω μὲ πολὺ στενοχωρημένο ὕφος. Πηγαίνοντας στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρωινό, ἀκούσαμε στὸ ραδιόφωνο, γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι κάτι ἔβραζε ἀπότομα γύρω ἀπὸ τὴν Κύπρο. Τότε εἶπα στὴ Θάλεια ὅτι ἔτσι ἐξηγεῖτο τὸ ὄνειρο ποῦ εἶδα — φαίνεται ὅτι τὴ στιγμή ποῦ κοιμόμουν (μὴν ξεχνᾷς τὴ διαφορά 7 ὥρῶν Ἑλλάδος - Καναδᾶ), ὁ Ὅθωνας εἶχε στὸ νοῦ του τὸν Θωμᾶ. Ἀλλὰ ἀπόκλεισα τὸ ἐνδεχόμενο κινδύνου, δεδομένου ὅτι ἐνόμιζα ὅτι ὁ Θωμᾶς ἦταν ἀκόμα στὸ Κέντρο Ἐκπαίδευσως. Ἡρθε κατόπιν τὸ γράμμα σου, γιὰ νὰ μάθω ὅτι ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκπαίδευση. Εὐτυχῶς πέρασε καὶ αὐτὸ — τρόπος τοῦ λέγειν, βέβαια, διότι ἐτάφη τὸ ὄνειρον περὶ Ἐνώσεως. Σᾶς στέλνουμε μιὰ φωτογραφία τοῦ Θωμᾶ, παρμένη στὸ Σχολεῖο, ἀπὸ ἀνεπιτήδευτο φωτογράφο. Αὐτὴ ἀποτελεῖ δεῖγμα. Θὰ σᾶς στείλουμε μεγαλύτερες. Μάτια γαλανὰ, ψυχὴ τοῦ σατανᾶ, λέει τὸ τραγοῦδι, καὶ εἶναι πραγματικὸς διαβολάκος, καὶ δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν ἔλεγα ὅτι τὸ μισό μου ἄγχος ὀφείλεται σ' αὐτόν. Πρὸς τὸ παρὸν πηγαίνει ἀκόμα στὸ νηπιαγωγεῖο, τοῦτέστιν μόνο 2 1/2 ὥρες τὴν ἡμέρα. Τὶ γίνεται ζωῆς μὲ τὶς ὑπόλοιπες ὥρες τῆς ἡμέρας; Τὰ μόνα ποῦ σέβεται — παραδόξως — εἶναι τὰ βιβλία. Ὅλα τ' ἄλλα, τάχει καταστρέψει, ἀκρωτηριάσει, γρατσουνίσει, κ.λ.π. Ζωγραφίζει, γράφει, ἔχει παιγνίδια, ἀλλὰ καὶ πάλι τοῦ μένει εὐκαιρία νὰ χαλάσει τὸν κόσμον στὶς φωνές (ἔχει ἀπαισιῶς δυνατὴ φωνή), νὰ κάνει θορύβους κ.λ.π. Ἀπὸ τὴν τηλεόραση, ἡ ὁποία δυστυχῶς εἶναι ἀπαραίτητη, ἔχει μάθει ἓνα σωρὸ ἀνοησίες ποῦ δυστυχῶς ἔχουν γιὰ παιδιὰ. Πάει νὰ παίξει μὲ μ' ἐμένα, κι' ἔχει ἓνα βαρὺ χέρι, ποῦ μοῦ τσαντίζει τὰ κόκκαλα μερικὲς φορές!! Γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα τοῦ ἀγόρασα ἓνα ποδήλατο μὲ φῶτα, δυναμό, καὶ δὲ συμμαζεῖται... Κατὰ βάθος, ἐγὼ φταίω, γιατί τὸν ἔχω καλομάθει — μολοντοῦ τοῦ τίς βρέχω κι ἐγὼ — ἀλλὰ ἡ Θάλεια εἶναι τὸ ὅμα, καὶ τὰ τραβάει ὅλα.

Τελειώνω τὸ γράμμα μου δύο μέρες ἀργότερα. Ἦτανε κάπου 11 ἡ ὥρα τὸ ὁράδι τῆς στιγμῆς ποῦ τελείωνα τὴν περασμένη σελίδα, ὅταν εἶπα τὸ Θωμᾶ νὰ ἔρχεται ἀκροποδητὶ στὸ γραφεῖο μου, καὶ νὰ μοῦ λέει ἐμπιστευτικὰ σ' αὐτὴ ὅτι ἔσταζε τὸ ταβάνι. Ἀμέσως, μὲ κατέλαβε ἀπερίγραπτη ἀπελπισία. Κάτσε μέσα στὴ νύχτα νὰ φέρνεις ἄνθρωπο γιὰ ἐπισκευές! Μὲ παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ πηγαίνει στὸ μπάνιο ὅπου διαπίστωσα ὅτι δὲν ἔσταζε τὸ ταβάνι ἀλλὰ τὸ ρουμπινιέν τοῦ καλοριφέρ — ἔπειτα ἀπὸ ἐπέμβαση τοῦ κυρίου Θωμᾶ, παρ' ὅλο ποῦ τοῦ ἔχω τρίζει τὰ δόντια νὰ μὴν τὰ πειράζει. Τὸ βρισίδι ποῦ ἔφαγε, δὲν περιγράφεται. Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ στάξιμο ἦτανε μέχρι τέτοιον βαθμὸ, ὥστε πέραγε ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ ἔσταζε πλέον στὸ ἀποκάτω πάτωμα. Ὅποτε ἐγὼ ἀπάνω προσπαθοῦσα ἀπεγνωσμένα νὰ περιορίσω τὸ στάξιμο, ἐνῶ ἡ Θάλεια ἀποκάτω, μὲ λεκάνες καὶ κανάτια, μάζευε τὸ νερό. Τὰ τηλεφωνήματα ποῦ ἔκανα σὲ διάφορες ἐταιρίες, ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ — δὲν ἔρχοταν κανένας. Κατὰ καλὴ συγκυρία, ἐντελῶς ἀπρόσκλητος, ἔρχεται ἓνας γιὰ νὰ πάρει μιὰ μετάφραση ποῦ τοῦ ἔκανα, καὶ ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον ἐπισκευάζει τὸ καλοριφέρ, μὲ κάτι ταινίες καὶ σπάγγους. Ἔτσι ξεμπερδέψαμε μιὰ ἀκόμα τραβοξυλιὰ τοῦ Θωμᾶ κατὰ τὶς 12,30 τὰ μεσάνυχτα. Καὶ μ' αὐτὰ σὲ ἀφήνω. Ἡ Λέλα νὰ προσέξει ἰδιαίτερος τὴν ὑγεία της. Φιλιά καὶ εὐχές στὴν Ἀθήνα καὶ σ' Ὀλυς. Ἐχεις πολλὰ φιλιά ἀπὸ τὴ Θάλεια, καὶ εὐχές, καὶ μὴν τὴν παρεξηγεῖτε ποῦ δὲ γράφει.

Σὲ φιλῶ

Νίκος